

W ZESZYCIE

– Porównanie zasobów leksykalnych dzieci w wieku przedszkolnym z lat 1980–1983 oraz 2010–2015 pozwala dostrzec – występujące między nimi – różnice ilościowe (słownik współczesny jest liczniejszy), lingwistyczne i psycholingwistyczne, dzięki czemu można wskazać dwa dziecięce światy, oddzielone cezurą pokoleniową.

– Poza tradycyjnymi sposobami spożytkowania miejskiej gwary Poznania, jako form stylizacji językowej w tekstach artystycznych i publicystycznych, w ostatnich latach coraz częściej w przekazach publicznych cechom regionalnym nadaje się funkcje perswazyjne, ludyczne, ekspresywne i promocyjne.

– Analiza tekstów źródłowych pozwala wskazać m.in. takie wyznaczniki języka rodzinnego Kossaków, jak środki ekspresji (pozytywnej i negatywnej), formy zaszyfrowane, składniki rodzinnej kreacji językowej, które składają się na ulubione określenia (wyrażenia) i żartobliwe zabiegi stylizacyjne.

– Język odziedziczony występuje w zbiorowościach wielojęzycznych, które w grupach lokalnych porozumiewają się właśnie dzięki niemu, ale które zarazem w kontaktach oficjalnych posługują się innym językiem urzędowym, państwowym. W takiej sytuacji komunikacyjnej znajdują się języki zbiorowości polonijnych.

– Kolejne etapy zaawansowania nauczania języka jako obcego przyczyniają się do wzrostu kompetencji frazeologicznej w posługiwaniu się tym językiem, wpływając na relacje między rozumieniem i przyswajaniem frazeologii w języku nauczonym oraz stopniem jej zidiomatyzowania lub utrwalenia frazeologicznego.

Badania frekwencyjne słownictwa – język dzieci – leksykologia – gwara miejska – słownictwo regionalne – stylizacja językowa – język rodzinny – kod werbalny – język polonijny – język odziedziczony – język emigrantów – dwujęzyczność – glottodydaktyka – kompetencja frazeologiczna.

Red.